

JACHTEILAND

Lydia Albadoro

JACHTEILAND

Littéraire thriller

Colofon

Eerste druk november 2022

Tweede druk april 2025

© 2025 Lydia Albadoro en Uitgeverij Kabook

Redactie: Tamara Geraeds

Foto auteur: Kees Rutgers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabookpublishing.com voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

I: www.kabookpublishing.com

E: info@kabook.nl

www.lydiaalbadoro.com

“Geavanceerde technologie is niet te onderscheiden van magie.”
– Arthur C. Clarke

Van dezelfde auteur:

Doodstil
Het vervloekte huis
Prooi
Ruis
Schim
De dwaas
Het schaduwmeisje
De magiër
De moordcruise
Schijnspeel

*One pill makes you larger
And one pill makes you small
And the ones that mother gives you
Don't do anything at all
Go ask Alice*

-Jefferson Airplane

PROLOOG

Ik ontwaak in een witte kamer. Mijn hoofd voelt licht en ik heb moeite met slikken. Mijn keel is gortdroog. Draadjes lopen mijn arm in en uit, en boven me brandt een fel licht. Ik draai mijn hoofd naar de wand met de spiegel en zie mijn reflectie. Een verwilderde vrouw die ik niet herken, op een bed in een onbekende kamer.

Nee, dat ben ik niet, onmogelijk! De uitgemergelde figuur, haar bloeddoorlopen ogen. Ik knipper een paar keer, tot ik besef dat het spiegelbeeld hetzelfde blijft. Ik breng mijn rechterhand naar de ingevallen wang, strijk erover. Knijp mezelf. ‘Hallo?’ fluister ik naar de spiegelwand. ‘Is daar iemand?’

Langzaam kom ik overeind. Trek de draden los, plaats mijn voeten op de koude witte vloer, schuifel voetje voor voetje naar mijn reflectie, aai over het glas. ‘Hallo?’

Stilte.

‘Is daar iemand? W-waar ben ik?’ Mijn ogen blijven steken op het kleine blauwe logo op het vergeelde slobberige pakje dat ik draag: ‘Westwood?’

Ik strijk de vette lok voor mijn ogen weg en druk mijn neus tegen het koude oppervlak. Draai me om, slof naar de deur. De gang door met het knipperende licht.

Aan. Uit. Aan. Uit.

‘Hallo?’ Ik open de eerstvolgende deur, steek mijn hoofd erdoor. Een kamertje met stoelen. Als ik naar binnen schuif zie ik door een grote glazen wand het bed in de kamer

ernaast. Het bed waar ik net nog op lag. Mijn handen glijden over het glas. Er is een prullenbak en ik buk erbij en graai tussen het afgekloven klokhuis, opgedroogde broodkorsten, een leeg blikje Coca Cola, en trek er een halfleeg flesje water tussenuit. Koel mijn droge keel met het troebele water uit het flesje.

Verward draai ik me naar het kleine raam, aan het uiteinde van de kamer. Buiten is het pikkedonker.

Ik loop terug, de gang op. Onderdruk de neiging om alle deuren die ik tegenkom open te trekken, en loop verder en verder, een trap af naar beneden, en nog een. Op blote voeten schuif ik door het lege gebouw. Een beklemmende kou valt als een deken over me heen als ik de vervallen balie voorbijloop en mijn mond valt open als de zijdeuren voor me openschuiven.

Een gemene kou waait langs me heen, en ik sla mijn armen beschermend om mijn bovenlijf. De eerste zonnestralen strijken over mijn huid.

‘Waar ben ik?’ vraag ik me hardop af. Mijn blote voeten glijden weg in de sneeuw. Ik draai me om, naar de gevel: *West...* de rest hangt verticaal aan een draadje.

Dit kan niet goed zijn! Een siddering trekt over mijn ruggengraat en het is alsof er iets in mijn oog prikt. *Weg hier!*

Ik ren voorovergebogen om het gebouw heen, langs de roestige auto’s, stop even en bekijk de brokstukken. De zwartgeblakerde zijgevel lijkt als een puzzelstuk over het veld te liggen. Ik sta even stil en kijk het gebouw in. Niets dan brokstukken, puin en stof.

‘Hallo? Waar is iedereen?’

Ik aarzel als een herinnering op komt zetten. Een herinnering aan Halloween. Lang, lang geleden:

Halloween 1998

Mijn hoofd voelde aan alsof het op ontploffen stond.

'Hallo? Hoor je me?'

'Nee. Ja. Ik weet het niet, mijn hoofd, ik voel me niet goed...'

'Wacht even, dan pas ik het aan.'

Er schoot een elektrische lading door mijn ruggengraat omhoog en ik snakte naar adem toen het felle licht van boven me verblindde. De pijn verdween en een zwevende sensatie kwam ervoor in de plaats.

'En nu?'

'Ja. Beter.'

'Waar ben je?'

'Ik... ik weet het niet.' Hoe vaak ik ook knipperde, het beeld bleef vaag. 'Waarschijnlijk bij de man met de ijzeren pin, bij dokter Happy in een droom.'

'Inderdaad, Alice. Dit is een droom, alles is slechts een droom. Niets ervan is echt. Zeg me na!'

'Nee ik-ik wil niet... dokter, maak me wakker, ik wil hier niet zijn.'

'Het duurt niet lang meer.'

'Ik ben bang.'

'Dat lossen we zo op.'

Ik had een naar voorgevoel toen ik wakker schrok. Meteen klemde ik de hockeystick steviger vast. Voorzichtig draaide ik me een stukje achter de bank vandaan. Koel maanlicht scheen door de donkere kamer, en ik tuurde in de richting van de keukendeur. De roestige scharnieren piepten en daarna was er een onaangename stilte. Ademloos beet ik op mijn lip. Dook instinctief dieper weg achter de bank, en veegde het opgestapelde zweet met de kleffe mouw van

mijn nachthemd van mijn voorhoofd. Ik luisterde aandachtig naar elk geluid om me heen.

Krr-krrr.

Krakende delen van losliggend laminaat in het halletje. Nu wist ik waar hij was. Hij had zich verraden.

Het stukje op de vloer dat ik oversloeg. Vooral de zaterdagochtenden, als hij op de bank zijn roes uitsliep.

Ik concentreerde me op elk geluid. Elke piep en elke kraak, waardoor ik wist waar hij precies was.

Maar het bleef stil.

Te stil.

Kom op. Rustig blijven! Ik drukte mijn rug dicht tegen de koude bank aan, en deed een schietgebedje. Wenste dat ik in de bekleding kon oplossen.

Gekraak. Vlak achter me.

Ik kneep mijn ogen dicht en probeerde tevergeefs mijn ademhaling onder controle te krijgen.

Een. Twee. Drie. Vier. Vijf tellen inademen.

Vijf tellen vasthouden.

Vijf tellen uitademen.

‘Ik weet dat je er bent. Ik ruik je, ik ruik je verdomde bloedstank,’ zei de rauwe mannenstem.

Alcohol damp hing als een kleffe oude deken rondom het bankstel.

‘Kom op, liefje. Je weet toch dat ik alleen maar speel? Dat ik je niets doe? Kom zitten, op mijn schoot, zoals vroeger, toen je nog lief was.’

Het zuur slikte ik weg en ik wreef over de pijnlijke plek op mijn pols. Klemde mijn kaken op elkaar en knipperde tranen uit mijn ooghoeken.

‘Kom verdomme hier! Vuil mormel! Als je niet onmiddellijk tevoorschijn komt, dan... dan...’ Zijn stem stokte. ‘Als je niet onmiddellijk hier komt dan sla ik je zo kapot dat je de

rest van je miserabele leven niet meer kunt lopen. Dan zet ik je hoogstpersoonlijk in een verdomde rolstoel!’

De houten vloer kraakte onder zijn gewicht. Het was alsof ik zijn aanwezigheid dwars door het leer heen kon voelen.

‘Aha. Dus daar ben je!’

Hij strekte zich naar me uit. Ik kwam in beweging, sprong omhoog, en sprintte richting de voordeur. Mijn rechterhand reikend naar de klink, mijn linkerhand rondom de stick samengeknepen. Ik trok de deur open, en rende naar buiten. Mijn blote voeten zakten weg in de modderige voortuin.

‘Verdomme! Kom terug, vuile trut!’ bulderde de stem achter me.

Ik draaide me om, tijdens het rennen. Zag hem naar buiten komen, zwaaiend met zijn armen, zwalkend het gazon op. Het leek een slowmotionscène uit een slapstick. Het leidde me af. De hockeystick zwaaide voor mijn been, bleef haken, en ik duikelde voorover. *Die klap gaat pijn doen*, dacht ik nog.

Tijdens die eindeloze val, van hooguit een milliseconde, realiseerde ik me dat deze misstap mijn dood kon betekenen.

Met een doffe bons viel ik op de grasmat. Hij pakte me bij mijn paardenstaart, en trok me omhoog. Zijn ruwe hand greep mijn keel voor ik kon schreeuwen, met zo veel kracht dat mijn armen verslapten en de hockeystick tussen mijn vingers uit gleed.

Gorgelende geluiden kwamen tussen mijn lippen door. De grip verstrakte, en ik voelde een tweede hand om mijn nek. Ik schopte wild om me heen, met het laatste restje vechtlust dat ik kon opbrengen in mijn uitgemergelde lichaam. De grip om mijn nek werd losser. Een vuistslag trof mijn wang.

Het gaf me een moment van lucht en ik zoog mijn longen vol, alsof het mijn laatste ademteug zou zijn.

‘Domme trut. Verdomme. Je hebt me in mijn ballen geschopt. Vuile, domme trut. Dat zal je bezuren. Je bent gek geworden, een smerige slet. Ik maak je helemaal kapot!’

O, god. Ik wist wat hij zou doen en hoopte dat het deze keer snel zou gaan. Dat ik bewusteloos zou zijn voor hij losging. Een seconde lang was ik ervan overtuigd dat het het beste zou zijn als ik snel zou sterven. Dat het fout was geweest om hem te schoppen en dat het al voorbij had kunnen zijn als ik niet teruggevochten had. Ik was zo in gedachten verzonken dat ik maar half meekreeg dat ik werd meegesleurd. Aan mijn haar, terug het huis in. Terug de woonkamer in. Hij wierp me op de leren bank. Mijn lichaam was als een lompe zak aardappelen, zoals ik daar weerloos lag met hem grijnzend over me heen gebogen. De glinstering van genoegdoening in zijn ogen toen hij zijn gulp openritste maakte me misselijk.

‘He-het spijt me.’ Mijn stem had een eigen wil.

‘Het gaat je zeker spijten. Daar zorg ik wel voor.’ Hij likte langs zijn lippen en in een handige beweging haalde hij zijn penis tevoorschijn. ‘Ik ga je zo doorboren dat je de komende dagen niet meer kunt lopen.’

‘Alsjeblieft.’ De piepende hoge stem van een onbekende, maar ik was het zelf.

Even stond hij als bevroren, hijgend, snuivend. Daarna greep hij mijn paardenstaart weer vast, kwam met een grom op de bank zitten, en trok mijn hoofd hardhandig over zijn openstaande gulp. ‘Als je je tanden gebruikt, breek ik je nek.’

De penetrante lucht veroorzaakte een kotsreflex die ik onmogelijk kon onderdrukken. Blijkbaar had hij door dat ik me terug wilde trekken, want hij greep mijn nek opnieuw

vast en schoof mijn mond dichterbij. De klemmende druk om mijn nek verstevigde met nagels in mijn vlees. Tranen verwarmden mijn ijskoude wangen. Ik knipperde ze weg, sloot mijn ogen en als vanzelf zochten mijn tanden naar houvast en spanden mijn kaken zich. Hij schreeuwde, de druk op mijn nek verdween. Ik kwam los en toen ik mijn ogen opende zag ik nog net, als in een waas, zijn vuist voorbijkomen. Hitte en pijn vloeiden door mijn hoofd, en door de kracht van zijn uithaal rolde ik van de bank en smakte op de grond. Ik krabbelde overeind, zette af, klaar om te rennen. Een duizeligheid wierp me terug, languit op de vloer.

‘Vuile rat, wat dacht je? Mijn pik eraf proberen te bijten? Vieze trut. Je gelooft toch niet dat je er nu levend vanaf komt, hè? Ik spies je net zo lang, zo hard en diep, tot de dood erop volgt. Ik zal je verdomme leren... ik zal je...’

Ik balde mijn vuisten en slikte mijn snikken in, want ik wist dat ik niet hard moest huilen. Daar had hij een hekel aan en dan zou alles verergeren, ook al vroeg ik me af of het nog erger kon worden. Ondertussen had ik misschien alles wel gezien. Alles behalve de dood en dat leek me nu zo slecht nog niet. Misschien was dat het waar ik op wachtte, al die tijd, en had ik instinctief in zijn lul gebeten, ook al wist ik dat het fout af zou lopen.

Wat volgde was onverwacht. Hij hurkte naast me, aaide over mijn warme wang en veegde het vocht uit mijn ooghoek. Daarna schoof hij mijn nachthemd omhoog, zoals zo vaak. Deze keer verdween mijn interesse toen zijn zware logge lijf op me kwam liggen. Ik draaide mijn hoofd opzij, en sloot de geluiden om me heen buiten. Zo kon ik het dierlijke gekreun boven me dempen in mijn hoofd. Mijn blik gleed naar het dressoir, waar de porseleinen balletdanseres als een verrassing uit het muziekdoosje

kwam. Het maanlicht leek op de lange uitgestrekte armen van de ballerina te reflecteren en het porselein nog breekbaarder te maken. Een melodie vormde zich tussen mijn oren, een melodie als van een naald die op een oude versleten plaat wordt gezet en opklinkt uit de boxen van een jukebox, zoals mijn moeder vroeger had. Levendig herinnerde ik me dat ik weleens mee neuriede op de klanken.

Het beeldje draaide mee op het ritme, als vanzelf.

*One pill makes you larger
And one pill makes you small
And the ones that mother gives you
Don't do anything at all*

De muziekdoos was de laatste tastbare herinnering aan mijn moeder. Ik wist er zelf niets meer van, alleen dat mijn stiefvader me had verteld dat ze het me op mijn vierde verjaardag had gegeven.

Herinneringen aan mijn moeder waren vervlogen. Er hing alleen een vergeelde foto aan de muur, in het halletje boven, tussen de twee slaapkamers. Als een pijnlijk gemis dat werd opgevuld met een nog pijnlijker kinderleven. Zelf had mijn stiefvader geen kinderen en de behoefte aan een nieuwe vrouw werd door mijn ondeugd verstoord, zo liet hij mij altijd weten. Het was mijn schuld dat de dingen die gebeurden, gebeurden. Het was ook mijn schuld dat mijn moeder die strop om haar nek had gelegd, zichzelf had omgebracht, de dag na mijn vierde verjaardag. De dag nadat ik het muziekdoosje had gekregen. Toen veranderde alles, mijn hele leven, en het zou nooit meer het oude worden. Actieve herinneringen had ik verdrongen, alleen het muziekdoosje was er, als een relikwie uit een

mysterieuze wereld waar ik geen deel van uitmaakte. Het leven van mijn moeder. Soms benijdde ik haar, dat ze de kracht had gevonden om eruit te stappen. Dan was er altijd dat knagende stemmetje in mij: *Weet je dan niet dat het geen zelfmoord was? Hij wilde haar niet. Ze was een sta-in-de-weg. Het ging hem niet om haar, maar om jou. Om jou de schuld te geven van haar dood. Een reden om je dagelijks te straffen.* De laatste maanden werd het stemmetje steeds luider. Zeker omdat er vier jaar geleden, na die keer dat het misging, een dokter aan te pas moest komen om het probleem op te lossen. Sindsdien dwong hij me elke dag een pil te slikken.

Mijn gedachten waren meestal ver weg, vandaag bij de muziekdoos.

Handen grepen mijn dijen, nagels boorden zich in blauwe plekken. De pijn dwong me om mijn kaken op elkaar te klemmen. *Vandaag is het anders*, was een nieuwe gedachte toen het muziekdoosje stopte. *Luister naar de nieuwe melodie, luister...*

‘Vuile trut!’ hijgde hij in mijn oor. ‘Je bent een vieze vuile trut, en deze keer wil ik je horen smeken om vergiffenis.’

Mijn mondhoeken krulden omhoog toen mijn hand in de rugleuning verdween. Toen ik het koude metaal van het fileermes, dat ik vanmorgen had gescherpt en tussen de kussens had verstopt, vastgreep.

Het beeldje leek mee te bewegen op de golven die over me heen spoelden. Ik greep het lemmet stevig vast, wachtte het moment af dat hij luider kreunde. Draaide mijn hoofd naar de bierlucht en in die seconde zag ik hem voor wie hij eigenlijk was: een zielig klein mannetje dat hopeloos zijn best deed om mij te doen geloven dat ik geen waarde had.

‘Dat is wat jij bent,’ fluisterde ik tegen de donkere schaduw die zich schokkend over me heen bewoog.

Even stopte hij, als bevroren staarde hij me aan. Hij kwam iets omhoog, en zijn mond ging open. 'Wat de...' was het laatste dat de rauwe, diepe mannenstem uitbracht.

Het mes scheerde langs zijn kaaklijn. Meteen liet hij me los, greep met zijn handen naar zijn hals.

In een reflex rolde ik onder hem vandaan, voor hij als een dikke aal over me heen viel. Hij gorgelde, maakte vreemde blubberige geluiden en gleed op de grond.

Ik had gedacht dat ik iets zou voelen. Woede, verwardheid, blijdschap misschien. Er was alleen een nieuwe emotie die ik niet helemaal kon plaatsen.

Ik kwam langzaam overeind, streek mijn nachthemd glad en staarde vol verwondering naar de kronkelende man op de vloer.

De kou, honger en pijn in mijn lijf verdwenen. En toen wist ik het... de emotie die ik eerder niet kon plaatsen. Het was verbazing. Verbazing, dat ik al die tijd bang was geweest voor deze kronkelige hoop op de vloer. Voor dit miezerige mannetje dat mijn leven had verpest.

Ik ging door mijn knieën en boog me over hem heen.

'Je hebt gelijk,' fluisterde ik. 'Ik ben een vieze vuile trut. En weet je wat? Ik ruim alles op, precies zoals je graag wilt. Want rommel moet je hard aanpakken, toch?'

Een vreemde rust overspoelde me. Jaren van kleineren, van angst en pijn, hadden naar dit moment in mijn leven geleid. Het noodlot, en welk nieuw begin er ook achter zat, kon nooit erger zijn. Die gedachte maakte dat mijn mondhoeken omhoog krulden, en mijn maag maakte een klein sprongetje van blijdschap.

Hoe kan ik dit gevoel vergroten? Hoe kan ik terugnemen wat mij is afgenomen: mijn verloren onschuld en al die jaren die gelukkig hadden kunnen zijn.

Mijn hoofd draaide naar de muziekdoos. Ik liep naar het dressoir, opende de kastdeur onder de lachende ballerina, trok de fles Devil's Spring wodka tussen de andere flessen vandaan. Op mijn tenen, net zoals de danseres op haar spietsen, liep ik dansend terug naar de gorgelende man. Mijn lichaam was als herboren, licht en vrij. En ook al was het donker, ik meende dat de stralen van het binnenvallende maanlicht warmte afgaven.

Ik veegde mijn klamme hand af aan mijn nachthemd. Draaide langzaam de dop van de wodka los. Een sterke alcoholwalm ontsnapte en drong mijn neusvleugels binnen. Deze keer werd ik er niet misselijk van, ik snoof hem diep in en genoot er zelfs van toen ik een slok nam.

'Niet te veel,' neuriede ik, 'laten we genoeg voor jou overhouden.' Ik goot de vloeistof over mijn kwelgeest heen tot de fles leeg was.

Hij kreunde, zijn handen om zijn hals geslagen. Zijn benen schokkend en opgetrokken.

'Je rilt zo. Heb je het koud? Ja, natuurlijk heb je het koud. Je komt je altijd bij mij warmen, altijd in mijn bed, en het is altijd mijn schuld dat je dan dingen moet doen omdat ik mij niet weet te gedragen als een net meisje. Altijd mijn schuld, toch? Zal ik daar iets aan doen?'

Hij kreunde toen ik voorover bukte en de gouden aansteker uit zijn leren jack trok.

'Wat hebben we hier? Ah, iets om je te verwarmen. Komt dat even goed uit.' Ik trok het verkreukelde zakje sigaretten ook uit zijn jack, frunnikte een half afgebroken staafje ertussenuit en stak het in mijn mond. Het smaakte bitter, zelfs door de filter heen. Ik draaide aan het wielkje van de gouden aansteker en een klein vlammetje ontwaakte uit de opening. Ik bewoog het naar de sigaret en stak hem aan.

Inhaleerde en kuchte daarna de longen uit mijn lijf. Gooide de brandende sigaret in de bank, op het kussen naast me.

Geamuseerd keek ik hoe het smeulde in de stof, en boog me toen weer naar de kronkelende man op de vloer. Ik moest lachen toen ik hem aandachtig bekeek. 'Al mijn kinderjaren heb je me afgenomen. Je vertelde me dat ik waardeloos was. Dat het mijn schuld is dat mijn moeder is gestorven. Dat ik een te grote last was en dat ze er niet meer tegen kon. Dat het mijn schuld was dat ze erachter kwam wat voor smerig meisje ik was, waarvoor je me steeds moest straffen. Alles was mijn schuld. Toch?' Mijn glimlach werd breder. 'Maar weet je wat ik denk? Ik denk dat jij haar hebt vermoord. Ik denk dat jij die strop om haar nek hebt gelegd, net zoals je zo vaak bij mij deed als ik niet luisterde. Luisterde zij ook niet naar je? Dat maakt helemaal niet uit, toch? Ik ken je geheimpje, en het is veilig bij mij. Want ik denk dat het je plan was vanaf het begin, om mijn moeder te verwijderen, zodat ik weerloos overbleef.'

Hij was stil, ondanks het stroperige goedje dat tussen zijn vingers door stroomde. Zijn ogen waren groot en verwilderd. Zijn lippen bewogen op en neer.

'Wat zeg je? Ik kan je niet verstaan.'

Lachend gooide ik de Zippo naar de naakte man. Het vuur spreidde zich als een roodgeel tapijt over hem uit.

'Geen zorgen. Je zult het zo wel warm krijgen.'

Vrolijk draaide ik op mijn tenen een pirouette, liep naar het dressoir, sloot het muziekdoosje, pakte het op en schoof het onder mijn arm. Toen ik me omdraaide bewoog een wild schuddende lichttoorts in de vorm van een dansende fakkel zich door het midden van de kamer.

'Ik wist niet dat je zo mooi kon dansen,' zei ik.

Hij vlamde op, samen met de bank. Het vuur greep door naar de gordijnen.

‘Wauw,’ stamelde ik betoverd. ‘Wauw...’

Gefascineerd keek ik toe hoe het alles overnam, tot dikke rook de kamer vulde. De warmte greep nu ook naar mijn armen en de hitte trok via de vloer naar mijn blote benen. Hoestend rende ik de deur uit, naar buiten. Ademde de frisse nachtlucht diep in en draaide me terug naar het oranje oplichtende huis.

‘Wauw...’

Een buurvrouw rende de straat op in haar ochtendjas. ‘Brand!’ gilte ze, en ze rende op me af. Sloeg een deken om me heen. Iemand had me gezien, dacht ik nog. Haar gezicht veranderde.

‘Nee!’ schreeuwde ik naar de oudere man. ‘Laat me gaan!’

Hij grijnsde vreemd, en met een “het is zo voorbij” pakte hij mijn arm. Voor ik begreep wat er gebeurde was er een zuchtend geluid. Het was alsof wat daarop volgde in slow motion ging. De ijzeren pin die hij vasthield gleed door mijn rechterschouder. De scherpe pijn was kort en meer kreeg ik niet mee. Die dag niet.

‘Alice?’

Ik knikte en drukte mijn nagels dieper in mijn handpalm, om de druk op mijn voorhoofd te verlichten. Even was daar die onaangename stilte, deze manier van Raymond King om meer los te krijgen had ik ondertussen door.

‘Heb je die droom van je stiefvader in het brandende huis deze week nog gehad?’

Ik voelde maagzuur omhoog stromen in mijn slokdarm. Draaide mijn hoofd van hem vandaan en richtte mijn aandacht op de enorme wandklok. Vroeg me af waarom iemand zo’n grote klok aan zijn muur zou hangen en niet gek werd van het getik.

Mijn blik ging mee met de wijzer: *Tik. Tok. Tik. Tok.*

‘Alice?’

‘Hmm?’

‘We hadden het over die nachtmerrie. Die terugkerende droom? Vertel verder.’

‘Ja, natuurlijk.’ Ik schoof naar voren in mijn stoel. ‘Vannacht was ik niet bang. Het was anders deze keer. Eigenlijk voelde ik me er prima bij.’

‘Daar ben ik blij om, Alice.’

De wijzer tikte door naar twee voor twaalf. *Tik. Tok. Nog twee minuten*, dacht ik, mee tikkend met mijn wijsvinger.

‘Hallo? Alice? Hier zit ik. Je bent vandaag een beetje afwezig. Is er iets wat je me nog wilt vertellen?’

‘Ik-ik weet niet... niet meer wat ik geloof. Ik weet niet... Het is soms...’ Ik maakte mijn zin niet af. Wat ik wilde zeggen was dat ik slecht sliep. Dat was een understatement, de stress werd me soms te veel. Maar ik zweeg, want het zou me ongeloofwaardiger maken. Hij zou me weer een preek geven.

Met een ruk draaide ik mijn blik terug naar Ray. Hij zuchtte, drukte de bril terug op zijn neusbrug en vouwde daarna zijn handen ineen. Ik kon bijna zien dat er iets op zijn lippen lag, en ik wist al wat. Daarom zweeg ik en wachtte gespannen af tot hij zijn mond uiteindelijk opendeed.

‘Dus je weet soms niet meer wat je gelooft? Dat was eerder ook al zo, volgens mij hebben we dat vorige maand besproken.’ Hij bladerde druk door de papieren en tikte nerveus met zijn pen op het schrift. ‘Ah, ja. Toch iets langer geleden dan ik dacht, de tijd gaat ook zo snel. Doet er verder ook niet toe. Wil je iets kwijt over het incident van eergisteren? Philip vertelde het me. Wil je daar nog iets over vertellen?’

Philip vertelde het hem? Ik beet op mijn lip en mijn hoofd ging als vanzelf heen en weer, op de maat van het getiktok aan de wand.

Ray nam zijn bril af, poetste het glas aandachtig schoon met het doekje op het bureau.

Vanbinnen schreeuwde ik het uit van frustratie, ook al schudde ik zo langzaam mogelijk mijn hoofd. Aandachtig volgde ik het ritme van het getik van de wijzers met mijn ogen. *Tik. Tok.*

‘Geen zorgen hoor, Alice. We hebben geen haast. Mijn volgende afspraak heeft afgezegd. Dus ik heb alle tijd.’

Precies wat ik niet wilde horen. Ik keek langs Raymond, die achter het notenhouten bureau zat, en zijn veel te grote bril weer opzette, en staarde uit het raam.

Buiten miezerde het nog steeds. Een grijze lucht met af en toe een vallende witte vlok hing als een deken over de straat. Aan de overkant van de weg wandelde een vrouw voorbij. Zwaaide ze naar me toen ze de weg overstak?

‘Alice? Gaat het wel? Ben je er nog?’

‘Ja. Eh... Ja, alles gaat goed. Het was niets, er is niets gebeurd. Niet echt. Philip zei me dat hij het gas had uitgezet. Dus ook al herinner ik me niet dat ik het aan had gezet, ik weet niet-’

‘Je man zei mij dat hij zich zorgen om je maakt,’ onderbrak Raymond me. ‘Hij zei dat je een gevaar bent en niet alleen voor jezelf. Het is belangrijk om daar even bij stil te staan. Je slikt de medicijnen die ik je vorige week voorschreef toch wel? Je lijkt me namelijk erg afwezig.’

‘Natuurlijk. Zeker slik ik ze.’ Ik sprong op toen de klok meedogenloos en nadrukkelijk het hele uur aanwees met een *pling*.

‘Het is tijd.’ Nerveus streek ik mijn jas glad, wachtend op wat hij zou zeggen.

Met gefronste wenkbrauwen krabbelde Raymond in zijn map. Ten slotte snoof hij diep, zette zijn bril af, legde de

blocnote op het bureaublad en stond op. Hij ging me voor en opende veel te langzaam de deur van zijn praktijkkamer. 'Je kunt me altijd bellen, Alice. Als je ergens mee zit, of als er iets is. Wat dan ook.'

'Ja, dat weet ik.'

Hij legde zijn hand op mijn schouder. Een siddering trok erdoorheen. Ik moest mijn kaken op elkaar klemmen om het niet uit te schreeuwen. De plek waar hij me aanraakte brandde.

'Goed dan. Dan zie ik je volgende week maandag, of nee, wacht, dan is het Pasen.' Hij produceerde een verwrongen glimlach. 'Dan dinsdag, dezelfde tijd, goed?' 'Prima.'

Hij liet me los en ik knikte opgelucht. Ray draaide zich om en sloot de deur.

Toen ik een moment wachtte in de lift, werd ik gegrepen door de weerspiegeling in de gesloten liftdeuren. Ik dacht even dat het een vreemde was die mat terug staarde. De iele vrouw met de donkere wallen onder rooddoorlopen ogen herkende ik amper. Ik schoof een haarlok achter mijn oor en boog weg van het spiegelbeeld. De vrouw met het ingevallen, bleke gezicht bleef me aankijken.

'Denk aan het gas, Alice,' fluisterde ze. 'Denk eraan om het gas uit te draaien. Ook al weet je het niet zeker, altijd aan het gas denken.'

Ik knikte terwijl ze zich van me wegdraaide.

Met een lichte schok stopte de lift en schoven de deuren van elkaar.

'Zo, zit het er weer op?' Philip stapte op me af zodra ik beneden uit de lift stapte. Hij keek me met priemende ogen aan van onder de rand van zijn hoed. Hij droeg zijn nette begrafenispak onder zijn dikke winterjas, met

de bijpassende hoge hoed die hij altijd op had tijdens een dienst. Als hij hem droeg leek hij jaren ouder dan hij daadwerkelijk was. Vandaag leek hij extra oud dankzij de grijze baard van twee dagen. Ik wilde ernaar vragen, maar de woorden bleven in mijn keel steken. Ik trok mijn kraag hoog op, tot over mijn oren, om mijn gezicht te beschermen tegen de bijtende kou. Zwijgend volgde ik hem naar buiten, over de blubberige stoep naar de parkeerplaats. Philip nam plaats achter het stuur van de Grand Cherokee en ik stampte de sneeuw van mijn laarzen voor ik zijn voorbeeld volgde.

Ik draaide me om vlak voor de gietijzeren toegangspoort, waarnaast op een houten bord in sierlijke letters WELKOM OP DE EEUWIGE JACHTVELDEN stond, met daaronder in kleinere letters UITVAARTVERZORGING. Het slingerende grindpad erachter eindigde bij het koepelvormige gebouw aan de rechterkant van het landhuis. Bij mijn aankomst hier had ik me verwonderd over deze plaats. Mijn nieuwe thuis lag op een eiland tussen Vancouver en Vancouver Island in. Met de ferry waren we zeker twee uur onderweg geweest. De isolatie had me geschokt. Het landhuis leek gebouwd in een van de meest afgelegen gebieden. Vlak bij een plaats dat uit niet meer

dan een paar straten bestond, met daarin warenhuis Millers Superstore, een dokterspost, waar ik net vandaan kwam, een restaurant waar ze vooral lokale zalmgerechten serveerden, de kapperszaak van Sally, die vreemd genoeg altijd dicht was, Jack's Place; een kroeg waar Philip op zondagavond met vage kennissen afsprak, en Happy Huntsville: een stoffige winkel met jachtartikelen. Het binnenland van Happy Hunters' Island was een behoorlijk onbegaanbaar gebied, vooral door het loslopende wild. Alleen het buitengebied waar ik sinds een paar maanden samen met Philip woonde, was veilig, zo verzekerde hij me. Wat me eerst een droom leek - leven in een landhuis - bleek het omgekeerde. Alles om me heen was omringd door bos, water en bergen. Hunters' Mansion lag erg geïsoleerd, "omdat een crematorium nu eenmaal iets is waar mensen niet graag bij in de buurt leven," had Philip uitgelegd. "Ze geloven dat er geesten rondwaren, wat onzin is natuurlijk." Maar hij kon ook niet helemaal verklaren waarom ik vanaf het begin van die vreselijke dromen had. Waarom het nodig was dat Ray me pillen voorschreef om rustig te blijven.

Allemaal onzin, Alice. Het zit tussen je oren.

Ik schrok op toen Philip het portier dichtsmeet.

'Sta daar niet zo. Vandaag is er geen crematie meer, Alice,' riep Philip vanaf de andere kant van het voertuig. Hij schudde zijn hoofd en wandelde over het kiezelpad richting de brede, ouderwetse deur bovenaan de trappen van het witte landhuis, waar in krullende smeedijzeren letters de woorden 'Hunters' Mansion' de gevel sierden.

Ik gooide het portier dicht. 'Philip!' riep ik hem toe. Mijn stem klonk hees.

Philip draaide zich in de deuropening om, een vragende uitdrukking op zijn gezicht.

‘Philip,’ herhaalde ik en mijn wijsvinger gleed richting het witte ronde gebouw naast het landhuis. ‘Als er vandaag geen crematie is, waarom komt er dan rook uit de schoorsteen?’

Zijn gezicht zakte naar beneden, zijn mond stond strak. Hij deed een paar stappen terug, de trap af, draaide naar het koepelvormige gebouw en schudde zijn hoofd. ‘Welke rook? Wat een onzin. Ik zie niets. Je beeldt je weer dingen in. Het zit tussen je oren. Kom naar binnen.’

‘Maar die grijze r...’ Ik slikte de rest in. Philip liep naar me toe en trok me hardhandig mee, Hunters’ Mansion binnen. Hij liet me pas los in de met licht overgoten hal. Bekeek me met samengeknepen ogen, en mompelde toen iets over dat de rook in mijn hoofd zat en iets over het gas aanlaten.

‘Maar ik zag rook uit de-’

‘Gestoorde vrouw,’ zei hij hoofdschuddend. Opnieuw greep hij mijn arm. Zijn vingers klemden zich deze keer harder in mijn vlees. Zwijgend liep ik mee. De brede traptreden op, bovenaan met de bocht mee naar de *master bedroom*. Vlak voor het bed liet hij mijn arm los, en ik wreef over de pijnlijke plek, die zeker blauwpaars uit zou slaan.

‘Rust wat uit,’ zei hij dwingend.

‘Goed.’

‘Ik moet wat zaken regelen. Tot later.’

Ik zakte op de rand van het bed. Schopte mijn laarzen uit en liet me achterover vallen. Philip draaide de deur van buitenaf dicht, zoals steeds vaker de laatste dagen. *Voor mijn eigen veiligheid.*

Uitgeput trok ik de deken ver over me heen, draaide me naar het raam en kneep mijn ogen halfdicht tegen de zonnestralen die door de grijze lucht heen braken. Iets trok mijn aandacht naar de spar, vlak voor het raam. Een lange schaduw van een dunne man schoot achter de stam.